

Cap al segon confinament

Il·lustració: Jaume Gubianas i Carles Claret.

Els especialistes preveien un repunt pandèmic a l'octubre i no s'han equivocat. De fet, el nombre de tests que es porten a terme diàriament -també a Manresa han arribat els famosos cribratges- més que demostrar com s'escampa la covid, conviden a pensar que en la primera onada, la primavera passada, qualsevol xifra d'infectats es podia multiplicar perfectament per quatre o per cinc, per una mera qüestió de manca d'informació sobre asimptomàtics que transportaven el virus. Ja ho va dir l'epidemiòleg estrella, "amic" d'Esquerra Republicana, Oriol Mitjà, les úniques comparacions de registres entre aquest moment i el pic de la corba de la pandèmia al març són el nombre de decessos i hospitalitzacions, especialment a les UCI.

Mentrestant, sembla que no queda més remei que anar prenent mesures cada cop més restrictives. Si a l'època medieval es tancaven les portalades de les ciutats -Sant Ignasi va fer cap a Manresa en trobar clausurada per la pesta Barcelona-, avui el concepte és limitar la mobilitat i la interacció social. Els més perjudicats, els integrants del gremi de l'hostaleria, seguits dels actes i esdeveniments culturals i un llarg enfilall d'activitats d'oci i serveis que fan de motor de diferents sectors econòmics. El sistema sanitari flaqueja, però no només aquí, a mitja Europa. A Espanya, això sí, les decisions sempre van tard i amb mullader polític. Aquella temptació irresistible dels partits per potinejar i intentar treure'n rèdit. D'una alçada de mires i una ètica vers la ciutadania més letal que la pandèmia mateixa.